pmu nu

2006 #4 En tidning från PMU InterLife

FORTSÄTTNING AV JORDBRUKSINSATS I NORDKOREA sid 5

BISTÅNDSMINISTERN OM NYA POLITIKEN sid 7

TVÅ ÅR EFTER TSUNAMIN sid 8-9

FOKUS: DE BORTGLÖMDA KVINNORNA

Våldtagna

Bengi Mabikano, 16 år

Våldtagen av sju soldater och kidnappades sedan till ett militärlägret som sexslav. Lyckades fly efter tio dagar.

Claudine Kagerka, 50 år

Fem soldater våldtog mig framför min man och mina barn. Sedan kidnappad och utsatt för slag och våldtäkter. Flydde efter sju dagar.

Justine Sirire, 30 år

Blev första gången våldtagen för tre år sedan av sju till åtta soldater. Nyligen tvingade sig tre soldater på mig.

Mikoka, 70 år

Blev våldtagen av en grupp soldater, därefter dödade de min man. Barnen hittade mig i skogen, då jag var i chock.

Chaihabwa Rwizibuka, 19 år

Två soldater skar halsen av min mamma. De våldtog sedan mig och min lilla-syster bredvid mammas döda kropp.

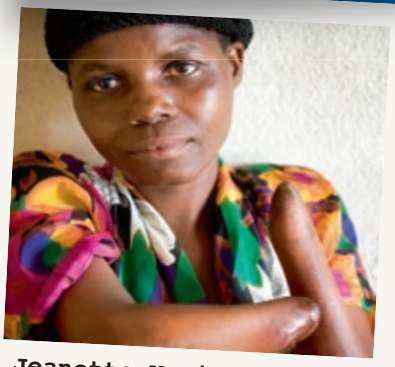

Jeanette Vumilia, 30 år

Soldater våldtog mig i min bostad. De dödade min man och två av mina barn. Efteråt högg de av båda mina händer.

Mangaga Skola, 70 år

Fyra militärer våldtog mig och mina två döttrar. Min man och son mördades. Mina två döttrar fick både syfilis och aids. Idag är de döda.

M'Kabalabala Lokuno, 37 år

Våldtogs av tio soldater, fick händerna bakbundna i en vecka. Händerna nu förstörda av repen.

Köp den eller se filmen
på webben www.pmu.nu

Aktuell film!

Kostnad vid beställning, 100 kr + frakt.

S K O L P A K E T

Ge världens barn världens chans

Vad har en gris i Burundi, drottning Silvia och Fia med knuff gemensamt?

Jo, alla finns de med i PMU InterLifes skolpaket för läsåret 06/07.

Skolpaketet har barns rättigheter och Barnkonventionen i fokus. Det vill genom sitt innehåll vara en utgångspunkt för vidare samtal kring hur du som enskild individ kan påverka din omvärld.

Ett paket tidningar, lärarhandledning samt CD-skiva kostar **110 kr**.

För mer information kontakta Maria Bard, PMU InterLife/Pingst Ung: maria.bard@pmu.se tel 08-619 25 83

PMU InterLife

Beställ skolpaketet på PMUs hemsida www.pmu.nu

Konsert

De bortglömda kvinnorna i Adventstid för

8-10/12 Överläkaren Denis Mukwege från Panzi-sjukhuset i DR Kongo, där man behandlat över 10 000 våldtäktsoffer, medverkar.

15-17/12 Birger Thureson, PMU InterLife – nyss hemkommen från DR Kongo – berättar om vägen till ett nytt liv för de våldtagna och utstötta.

I alla konserter visas filmen "Kongos kvinnor männens slagfält". (13 minuter)

med Lars "Lisa" Andersson och Jonas Carpvik

Lars "Lisa" Andersson och Jonas Carpvik framför välkända och traditionella julsånger i nya arrangemang som blandas med nyare kompositioner. I samarbete med PMU Interife så släpps också en ny julskiva. Se www.julstamning.se

Sön 3/12	kl 18	Releasekonsert Pingstkyrkan i Huskvarna
Fred 8/12	kl. 19	Pingstkyrkan Uddevalla
Lörd 9/12	kl. 18	Pingstkyrkan Trollhättan
Sönd 10/12	kl. 11	Smyrnakyrkan Göteborg
	kl. 18	Pingstkyrkan Alingsås
Fred 15/12	kl. 19	Pingstkyrkan Nybro
Lörd 16/12	kl. 18	Pingstkyrkan Hånger
Sönd 17/12	kl. 11	Pingstkyrkan Falköping
	kl. 18	Pingstkyrkan Skillingaryd

Märk talongen "De bortglömda kvinnorna"

Pg 90 00 50-6

www.pmu.nu/jul

pmu.nu 2006 #4

ERIKA STENLUND

FOKUS: DE BORTGLÖMDA KVINNORNA

10-14: **Här får våldtäktsoffren stöd**

15: **Världens kvinnor lever farligt**

16-17: **Förändrad syn på våldtäktsoffer**

23: **Ledare: Stoppa våldet mot kvinnorna!**

DESSUTOM I DETTA NUMMER:

7: I Tatarstan tar kvinnorna makten

8-9: Två år efter tsunamin

18-19: Porträtt av en resande Västafrika-missionär

Bortglömda kvinnor

Ständigt arbetar vi med att lyfta fram situationen i olika länder på vår jord. Det handlar ofta om hur naturkatastrofer eller krig påverkar människor. Ibland går förändringsprocessen fort och enskilda människor kan själva ta sig ur sin egen fattigdom. Men för andra kan det ibland verka nattsvart.

Jag har arbetat på PMU InterLifes informationsfunktion i sju år och har aldrig tidigare blivit så berörd av en informationskampanj som den som vi genomför just nu. DR Kongo och sexuellt våld mot kvinnor står i fokus. Landet har nyligen gått igenom sitt första demokratiska val och önskan finns att detta verkligen ska betyda en förändring för invånarna. En utsatt grupp i detta land är kvinnorna där var tredje beräknas ha blivit utsatt för sexuellt våld.

Vi hoppas att denna informationskampanj ska öka engagemanget för dessa bortglömda kvinnor.

Mikael Stjernberg,
redaktion@pmu.se

GLOBALT

NOBELPRISET TILL GRAMEEN BANK

Nobels fredspris gick i år till Muhammad Yunus och banken Grameen Bank i Bangladesh, som fått starkt stöd från Sverige. Mikrofinansiering som biståndsinsats har kopierats av många svenska biståndsorganisationer, däribland PMU InterLife. **Sida bidrog till Grameen Banks verksamhet från mitten av åttiotalet till 1994 med omkring 300 miljoner kronor.** Yunus modell är den som har fungerat bäst i satsningar på att ge fattiga kvinnor och män möjlighet att i större utsträckning vara en del av ett lands ekonomi

–Framför allt har Yunus hela tiden drivits av en människosyn som innebär en total tilltro till den fattigaste kvinnan att utveckla sig själv, säger Maria Norrfalk, Sidas generaldirektör.

ANNAN TOG FARVÄL

När avgående FN-chefen Kofi Annan höll sitt sista tal i samband med FN-dagen den 24 oktober, visade han på några positiva trender; skuldavskrivningar till världens fattigaste länder har ökat och mer pengar går idag till bistånd, kampen mot hiv/aids har trappats upp, färre inbördeskrig pågår och fler regeringar är demokratiskt valda med ett ansvar gentemot sina väljare. **Men klyftan mellan rika och fattiga växer. Det ser inte heller ljust ut för att nå millenniemålen som världens länder kom överens om inför år 2000, bland annat att minska den extrema fattigdomen.**

UNDERNÄRDA I DARFUR

En massiv insats av enskilda organisationer och FN-organ har gjort att den extrema undernäringen i Darfur har hejdats. **Antalet undernärda barn under fem år ligger på 13 procent jämfört med 21 procent 2004, enligt en rapport som sammanställts av flera FN-organ.**

Rapporten bygger på ett stort antal intervjuer bland de 3,7 miljoner som får hjälp. Totalt bor omkring sex miljoner i Darfur-provinsen. Trots att internationella insatser lyckats leverera mat, rent vatten, stöd till jordbruk och medicinsk hjälp, är situationen för de värst drabbade akut. Det tilltagande våldet gör att säkerhetsläget är allvarligt och kan förvärra situationen, konstaterar UNICEF.

Tidningen **pmu.nu** ges ut av PMU InterLife.

Ansvarig utgivare: Sune Elofson
Redaktör: Mikael Stjernberg
Redaktion: Mikael Stjernberg och Maud Andersson.
Korrektur: Kerstin Klason
Layout: Joakim Strandh, www.strandh.nu
Tryck: STC, Stockholm, **Upplaga:** 72 000 exemplar
Foto omslag: Erika Stenlund
E-post: redaktion@pmu.se, **Internet:** www.pmu.nu

pmu.nu finansieras med stöd av Sida (Styrelsen för internationellt Utvecklingssamarbete). Sida delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvar för innehållet är uteslutande författarens.

PMU InterLife

SE-141 99 Stockholm
08-608 96 00 (tfn), 08-608 96 50 (fax)

Box 74, SE-447 22 Vårgårda
0322-66 87 60 (tfn), 0322-62 37 39 (fax)

Plusgiro: 90 00 50-6

PMU InterLife (Pingstkyrkornas biståndsorganisation) är en del av Pingst – Fria församlingar i samverkan och är en av Sveriges största biståndsorganisationer med över 300 pågående projekt i 65 länder. Utbildning och demokratifrågor är prioriterade områden. Akuta insatser genomförs också när naturkatastrofer eller konflikter drabbar fattiga områden.

Välling till Nordkorea

■ PMU InterLife har i höst sänt två omgångar med välling till Nordkorea. Totalt handlar det om tio ton. Vällingen kommer att användas på två olika orter, dels på två barnhem i Nampo samt till ett barnhem i Songchon. Barnhemmen i Nordkorea är fattiga, därför betyder vällingen mycket för dessa barn. Barnen som är placerade på barnhemmen har antingen förlorat sina föräldrar eller så har föräldrarna inte råd att försörja dem.

Upprustning av sjukvård

■ I samarbete med ECHO (EU:s biståndsorgan) planerar PMU InterLife en insats om 300 000 Euro för att förstärka och utveckla sjuk- och hälsovården vid Foya Health Centre i norra Liberia. Centret förstördes under inbördeskriget men startades åter upp för ett år sedan av PMU InterLifes lokala samarbetsorganisation PMU Liberia. Målet med denna insats är att ge förbättrad hälsovård till 36 900 patienter, utbildning till personal samt en upprustning av sjukhuset under en niomånadersperiod.

Ledare öppen om aids

Pastor Gideon Byamugisha, Uganda

■ PMU InterLife har inlett ett samarbete med Afrikas första hiv-positiva kyrkoledare som öppet gått ut med sin sjukdom. Pastor Gideon Byamugisha från Uganda arbetar sedan flera år tillbaka med att informera och medvetandegöra kyrkoledare och församlingar i afrikanska länder. PMU InterLife använder ett informationsmaterial som han producerat vid seminarier och konferenser om hiv/aids.

– Det är viktigt att få upp denna fråga på agendan eftersom den ofta tystas ner i afrikanska kyrkor, säger Ing-Marie Berglund, hiv/aids-handläggare på PMU InterLife.

TOMAS ERIKSSON

Maja Wahlgren och Kajsa Ek-Engqvist, 11 år, Göteborg, fick ihop en rejäl slant till Världens Barn när de delade ut ballonger i Femmanhuset.

Världens Barn engagerar hela Sverige

Insamlingskampanjen Världens Barn som i år gav över 82 miljoner kronor, hjälper inte bara utsatta människor runt om på jorden – den ger också möjlighet till nya möten och relationer på hemmaplan.

– Världens Barn raderar ut gränserna mellan kyrkor och organisationer, säger Marianne Henriksson Holmström, regionsamordnare i Västra Götaland.

Marianne Henriksson Holmström tillhör Smyrnakyrkan i Göteborg och har jobbat med Världens Barn sedan starten för åtta år sedan.

– Församlingen blir mer synlig under kampanjen. När alla organisationer träffas får vi dessutom idéer av varandra som vi kan nyttja under hela året. Nu har vi en barngrupp som vill skriva en pjäs om barn i världen, och en dansuppvisning på samma tema som ska spelas till jul, säger hon.

Hon tycker att kampanjarbetet har förändrats under åren och att samarbetet mellan de medverkande är större idag;

– Tidigare satt Röda Korset i ett hörn och vi i ett annat. Idag har vi en mycket större vi-känsla, Världens Barn har blivit en folkrörelse. Idag har vi också bättre verktyg att jobba med; böcker, affischer, vykort. Och de trailers som visas på TV är en bra hjälp.

Ove Åsberg från Smyrnakyrkan var en av dem som gick runt med insamlingsbössan i Femmanhuset på TV-galadagen den 14 oktober;

– Det här känns verkligen som folkets insamling. Människor är glada och lägger gärna i en slant, sa han.

Hockeymatch gav rejäl slant

Han fick hjälp av Karin Ericson som jobbat med Världens Barn i sex år, trots att hon bara är 20 år.

– Jag är uppvuxen i Tanzania och har en relation till en annan kultur, så för mig känns det självklart. Här har man en reell chans att hjälpa, och man vet att hjälpen når fram. Att Världens Barn har funnits så länge, återkommer varje år och att så många etablerade organisationer medverkar ökar förtroendet hos människor, sa hon.

Tubakvartetten och Smyrnas musikskola Silver Streams gjorde bejublade framträdanden i köpcentret Femmanhuset på den stora galadagen. Men aktiviteterna i Göteborgsområdet hade pågått länge. Man fick exempelvis in en rejäl slant i samband med en hockeymatch mellan Frölunda och Brynäs i Skandinavium.

CATHARINA BERGSTEN

Resultat Världens Barn

Över 82 miljoner kronor blev resultatet för Världens Barn 2006, efter riksinsamlingen den 14 oktober. Landets fem mest framgångsrika kommuner, räknat på skänkt krona per invånare, blev:

1. Sorsele 96,60 kr
2. Öckerö 72,69 kr
3. Dals-Ed 55,50 kr
4. Gnosjö 33,55 kr
5. Storuman 26,15 kr

Nordkorea vill fortsätta samarbetet med PMU

Nyligen möttes representanter för PMU InterLife och Nordkoreas utrikesdepartement i Poyongyang för att samtala om det fortsatta samarbetet. Båda parter uttryckte en önskan om en fortsättning.

PMU InterLife har under de senaste åtta åren arbetat i etapper med landsbygdutvecklingsprojekt i Nordkorea. Projekten stärker mindre lokala jordbrukskooperativ genom kunskapsutveckling och inköp av material, som exempelvis maskiner och utsäde. Syftet är att öka produktion i landet som drabbats svårt av översvämningar och torka under de senaste åren.

Projektet avslutas vid årskiftet

Det sista treåriga delprojektet avslutas vid årskiftet. Samtal har under de senaste månaderna förts mellan PMU InterLife, Sida och representanter från Nordkoreas utrikesdepartement om en fortsättning av landsbygdsutvecklingsprojektet under även nästa år. I november hölls ett möte i Poyongyang mellan PMU InterLife och en representant för Nordkoreas regering. Där utryckte So Chol, Utrikesdepartementets sektionschef för Nordeuropa, sin stora tacksamhet över det mångåriga samarbetet:

– Vi önskar att PMU InterLife även i fortsättningen kan bidra till utvecklingen av försörjningskapaciteten för vårt folk. Vi uppskattar högt att ni bidragit till kunskap och utrustning till lokala medarbetare, sade han.

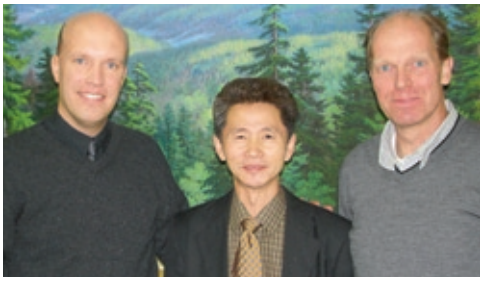

Mikael Stjernberg och Sven-Erik Johansson mötte So Chol på Nordkoreas Utrikesdepartement för ett samtal om PMU InterLifes arbete.

Utöver stödet till jordbruket önskade So Chol att utveckla projektet till att också omfatta trädplantering. Delar av landets skog är avverkad vilket påverkar miljön negativt.

Många organisationer har lämnat landet

PMU InterLife är en av få organisationer som är kvar i landet, då merparten fått lämna eftersom Nordkorea inte längre tar emot humanitärt stöd, utan fokuserar på långsiktigt utvecklingsarbete. Totalt finns 30 utländska biståndsarbetare i landet.

– Det känns roligt att alla parter vill se en fortsättning på vårt arbete. Att utveckla projektet med trädplantering ligger väl i linje med vårt tidigare arbete, säger Sven-Erik Johansson, PMU InterLifes medarbetare i Nordkorea.

MIKAEL STJERNBERG

Rekordstor ansökan inlämnad till Sida

PMU InterLife har till Sida lämnat in den mest omfattande biståndsansökan någonsin inför de kommande tre åren. Sammanlagt söker PMU InterLife 385,2 miljoner kronor för perioden.

– Det finns ett starkt engagemang inom församlingar för utvecklingsarbete. Det är församlingarnas och deras samarbetsparters engagemang och vilja att skapa förändring som ligger till grund för ansökan, säger Maud Andersson, biståndssekreterare på PMU InterLife.

På PMU InterLife har handläggarna haft en hektisk tid att sammanställa ansökan. Nytt för i år har varit krav från Sida att tydligare analysera insatsernas betydelse för det civila samhället.

Sida kommer nu att pröva ansökan. Sida meddelar sitt beslut i mitten av december och beslutet publiceras då på www.pmu.nu.

Olika beståndsdelar

Ansökan kan brytas ner i olika beståndsdelar: Det långsiktiga utvecklingsarbetet, samarbetet med öst och det akuta humanitära biståndet.

PMU InterLife söker om 115 miljoner kronor per år till utvecklingssamarbetet i Syd. De geografiska områdena är i princip samma som under tidigare år. För insatser i Öst söker PMU InterLife 800 000 kronor per år till insatser i Ryssland, Rumänien och Bulgarien. För det akuta humanitära arbetet söker PMU InterLife 12,6 miljoner kronor per år.

MAGNUS RAMSTRAND

KRÖNIKA

”Aids, what is your mission?”

Samma dag som höstens värmebölja fick ge vika för regn och rusk, lämnade jag Sverige och satte mig, med viss bävan, på ett plan till Uganda. Under två veckors tid skulle jag möta platser och människor som blivit vittnen till hiv/aids-epidemins obarmhärtiga framfart.

När jag nu sitter här och försöker sortera bland alla mina intryck är ett av de första minnena som kommer upp en dikt som jag såg på ett barnhem i det krigshärjade norra Uganda. Dikten inleds på ett direkt sätt med frågan; ”Aids, what is your mission?”

När jag läste dikten blev det uppenbart att aids blivit en så påtaglig verklighet för detta barn, att den till och med blivit en egen person. En person inför vilken barnet nu står hjälplös och i sin förtvivlan undrar vad den egentligen vill, om den inte redan tagit allt och nu kan lämna henne i fred?

Beskrivningen av hiv/aids som en person med bestämda egenskaper och en egen agenda, återkommer i flera samtal. Det blir även tydligt hur denna gestalt väljer ut de mest utsatta till sina offer, vilket naturligtvis inkluderar barnen.

Att möta blicken på den 13-åriga flicka jag träffar i en flyktingby blir då svårt. Sedan hennes mamma dog har hon ensam tagit hand om sina tre yngre syskon. Det är inte enkelt att veta vad jag ska säga när hon bjuder in mig för att dricka the i den tomma hyddan...

läs mer på www.pmu.nu

Maria Bard
Bistånds-kommunikatör barn/ungdom

Bok om Rwanda

■ Jenny Henricson-Hökebrand, 90, har skrivit boken ”I Hans hand, vilken lycka! – ett liv i missionens tjänst”. Hon och hennes man Gunnar var missionärer i Rwanda under åren 1954–1970.

I samband med sin 90-års dag hade Jenny Henricson-Hökebrand bokrelease i Pingstkyrkan i Flen. Boken är ett värdefullt historiskt dokument, men även en berättelse om vad det kan innebära att ställa sitt liv till Guds förfogande.

Den säljs för 195 kronor och kan beställas på Nya Musik, Jönköping. (www.nyamusik.se)

Boken om PIL-Olle

■ PIL-Olle blev han känd som, missionär Olle Johansson från småländska Skärstad. Gifte sig med Marianne Johansson.

Nu har Marianne sammanställt en mängd dokument som Olle Johansson skrev som ett testamente till sina barn och barnbarn. Det blev boken: ”Han kallades PIL-Olle”. Det är ett testamente till många fler. En spännande och fascinerande berättelse om åren som missionär i Centralafrika men också som FN-tolk under Katangakrisen i Kongo.

När tiden som missionär i fält tog slut, startade han PIL – Pingstmissionens Internationella Litteraturcentrum.

Boken som kostar 200 kronor exklusive frakt, kan beställas via e-post: peranders@edf.se

Second hand-inspiration

■ Nyligen hölls två inspirationsdagar vid Vårgårda Biståndscenter för second hand-personal från hela landet. Ett 25-tal butiker fanns representerade som lyssnade och diskuterade framtidens second hand-arbete.

FREDRIK EDIN

Projektet ska stärka kvinnor som lever i en omgivning präglad av drogmissbruk och hög kriminalitet.

Nu vågar tatariska kvinnor ta kommandot

Kvinnor i den ryska republiken Tatarstan reser sig upp och tar tag i de sociala problemen i sin omgivning. Genom ett unikt kunskapsprojekt har de fått tro på sig själva som ledare.

– Under mina resor i Ryssland har jag mött så många kvinnor som vill göra saker men saknar självförtroende och kunskap till det, säger EvaMaj Edin, lärare bosatt i Kåge och medlem i Styrgrupp internationell, Pingst.

Hon tog initiativ till ett projekt som startade 2001 i Tatarstan och är ensamt i sitt slag i landet. I samarbete mellan PMU InterLife, Pingstunionen i republiken och Pingstförsamlingen i Skellefteå, hålls två gånger per år intensivkurser på fyra dagar.

Kvinnor drabbas hårdast

Kvinnorna lever i en omgivning präglad av drogmissbruk, hög kriminalitet och brist på jobb för unga. Samhället saknar ekonomi för att möta de sociala behov som finns.

Syftet med projektet är att kvinnor ska stärkas. Ämnen som drogrehabilitering, barn- och ungdomsarbete, gatubarn och familjer i kris, behandlas i undervisning.

– Mellan kurserna får kvinnorna i uppgift att praktisera. De skriver ner sina mål, tar kontakter med myndigheter och hittar samarbetspartners, berättar EvaMaj Edin.

Och arbetet har gett resultat. Det visar den nyproducerade filmen ”Kvinna i tjänst – om ett utvecklingsprojekt i Ryssland”. Inte minst inom församlingarna.

– Tidigare hade vi inga kvinnor i församlingsrådet, nu utgör de 40 procent och är aktiva inom olika områden, säger biskop Vasiley Yevshik i filmen.

Galina Sysh var tidigare väldigt blyg, men har fått mod och insikt om sin kapacitet. Idag är hon mentor för andra ledare i församlingen, har en dramagrupp och samarbetar med ett barnhem. I sin tur lär hon och andra kvinnor ut det de lärt sig.

Skapa förändring med små medel

Totalt är 80 procent av dem som deltagit i kurserna aktiva i ledaruppgifter och 20 olika verksamheter har startats, vissa i samarbete med myndigheterna. Nu planeras en ny fas av projektet, förlagd till Tatarstan, Basjkurtustan i Ufa och Cheboksary, Chuvashien. Kursdeltagare ska inbjudas från allt fler områden.

– Filmen ska visas i svenska och ryska församlingar. Behoven är enorma, men det går att skapa förändring även med små medel om vi arbetar tillsammans, säger EvaMaj Edin.

NOOMI LIND

Fotnot: Filmen kan beställas via fredrik.edin@dmi.se eller 0200-21 21 41.

Projektet som förebygger sexövergrepp på barn

Den lokala pingstförsamlingen i Tucumán gör något som är unikt. Inte bara i Argentina. Det saknar motsvarighet även i Sverige. Med hjälp av ett omfattande pedagogiskt program som stöds av PMU InterLife förebygger man sexuella övergrepp mot barn.

Pingstförsamlingen med rötter i svensk pingstmission har bildat föreningen EPASI (El Equipo de Prevención del Abuso Sexual Infatil). Bakom pedagogiken och programmet står en specialutbildad socionom, Viviana Salinas.

– Något liknande har jag inte sett. Inte ens här hemma i Sverige, där vi ingriper vid misstänkta övergrepp men inte gör något radikalt för att förebygga sexuellt våld mot barn.

Det säger en imponerad Sofie Drake, som under ett år hjälpte till att marknadsföra programmet.

Tabu tala om sex

Arbetet började i liten skala med undervisning om barnavård, misshandel och våld i hemmet. Den riktade sig till familjer och var knuten till församlingens barnbespisningar. Då började man upptäcka sexuella övergrepp mot barn. Främst var det styvfäder som gjort sig skyldiga till incest.

– I den sydamerikanska kulturen är det tabu att tala om sex. Dessutom är barnen hårt hållna, de ska vara tysta och snälla och fostras att lyda. Under sådana omständigheter är det inte lätt att få fram information om sexuella övergrepp mot barn. Sådant tystas ned, säger Sofie Drake.

Viviana Salinas utvecklade ett program där man går fram ganska försiktigt, steg för steg. Till att börja med får barn och tonåringar lära sig saker om sin kropp, om hälsa, om hur man uppträder mot varandra. Sedan kan man så småningom tala om kroppens intimare delar och vad som är ett sexuellt övergrepp. De lär sig också att kommunicera, så att de kan berätta om våld och misshandel.

– EPASI har gjort ett specialmaterial. Man använder sig av musik, spel och lek, berättar Sofie Drake.

Scania får utbildning

Barn och ungdomar som har utsatts för övergrepp får terapeutisk hjälp. Men tyngdpunkten ligger på att förebygga. EPASI går ut i skolorna med sitt unika program. Barnen får undervisning två timmar i veckan under fyra månader.

Ett omfattande arbete för att förebygga sexuella övergrepp mot barn pågår i Argentina med stöd från PMU InterLife. Ett svenskt företag som Scania stöder programmet.

En viktig bit är seminarier för vuxna. För föräldrar, lärare, ungdomsledare, poliser, advokater och andra viktiga grupper. De görs medvetna om riskerna för sexuellt utnyttjande av barn, och de får gedigen undervisning om barns rättigheter.

Det treåriga projektet avslutas år 2008. Vid 2005 års utgång hade man nått närmare 6 000 barn och vuxna.

Alltfler skolor och företag visar sitt intresse för programmet.

– Scania, som har en stor fabrik i Tucumán, betalar EPASI för att ge de anställda den här utbildningen. Om fler företag följer i Scanias spår, så kan det här projektet utvecklas mycket starkt, tror Sofie Drake.

BIRGER THURESON

HALLÅ DÄR...

PETER KNUTSSON

..... Gunilla Carlsson (m) biståndsminister i den nya alliansregeringen som lagt sin första biståndsbudget. Biståndsramen för 2007 är på 30,1 miljard kronor vilket motsvarar en procent av BNI.

Effektivitet eller kvantitet i biståndet?

– Regeringen har lyft fram kvalitetskravet i biståndet. Biståndet blir inte bättre automatiskt för att vi ökar det. Vi vill ha ett tydligare fokus. Biståndet är idag spritt på för många geografiska områden och för många åtaganden. Den nya politiken för global utveckling (PGU) och ett tydligare EU-perspektiv bidrar också till ett effektivare bistånd.

Enskilda organisationers roll?

– De enskilda organisationerna har en central roll i det svenska biståndet. De bidrar med mångfald och flexibilitet, ny- och kvalitetstänkande.

– Vi kommer att ha en dialog med Sida om hur samarbetet mellan Sida och enskilda organisationer kan utvecklas. Jag har stor respekt för den kompetens som finns både inom Sida och olika enskilda organisationer.

Största utmaningarna?

– Jag brukar ta Darfur som exempel. Där visas alla de delar som utgör utmaningar: Bristen på säkerhet, en nationell regering som inte är samarbetsvillig, bristen på mänskliga rättigheter och att EU inte vågat ta på sig en ledande roll. Där har det internationella samfundet en hemläxa att göra.

42 miljoner förmedlade efter kata

Två år efter den stora flodvågskatastrofen i södra Asien är de akuta biståndsinsatserna för länge sedan avslutade. Flera långsiktiga projekt har också hunnit avslutas, men några pågår fortfarande. Här följer en sammanfattning av PMU InterLifes insatser för flodvågsoffren.

De nyuppförda bostäderna i Acehprovinsen i Indonesien invigdes i augusti och kommer att ge

Drygt 42 miljoner kronor har förmedlats via PMU InterLife varav åtta miljoner egna insamlade medel. Resten kommer från Sida, Radiohjälpen och andra donatorer. I Indien var PMU InterLife snabbt på plats med akut hjälp i delstaten Tamil Nadu i samarbete med flera lokala partners. Det handlade framför allt om utdelning av mat, kläder och andra förnödenheter samt en del nya båtar. Till detta användes 900 000 kronor av Sida-medel och 360 000 kronor av insamlade medel.

I Kanya Kumari i södra Tamil Nadu har ett kommuncenter byggts och 264 familjebostäder byggts upp och reparerats i samarbete med The Full Gospel Trust of India. Det projektet finansierades med 1,4 miljoner av egna medel. Husen finns nu på plats och projektet är avslutat.

Insats i Banda Aceh avslutat

I Indonesien förmedlades direkt efter katastrofen mat, mediciner, kläder, tält och andra förnödenheter till invånare i Aceh-provinsen i samarbete med Berea Foundation. Sammanlagt användes 1,8 miljoner kronor till denna humanitära insats, varav 800 000 var insamlade medel. Resten av pengarna kom från Sida.

Ett återuppbyggnadsprojekt i Banda Aceh avslutades i augusti. Det genomfördes i samarbete mellan PMU InterLife och Berea Foundation. Radiohjälpen förmedlade 3, 7 miljoner till uppbyggnaden av 50 hus för omkring 200 personer.

Största insatser i Sri Lanka

I Sri Lanka fanns PMU InterLife också tidigt på plats och delade ut förnödenheter i flera distrikt. Lokala samarbetspartners var Fridsro, Smyrna Fellowship i Nuwara Eliya och Smyrna Church i Galle. Sammanlagt lades omkring fem miljoner på dessa insatser. En miljon kom från Sida, resten var insamlade medel.

En del nya fiskebåtar överlämnades till fiskare och ett fältsjukhus, som kom från svenska försvaret, sattes upp i Galle. Ett medicinskt team från Sverige sändes dit. Ett särskilt traumabearbetningsprojekt är också genomfört och avslutat.

PMU InterLife har gjort insatser i tsunamins spår i fyra länder.

Radiohjälpen förmedlade 18 miljoner till PMU InterLife för ett husbyggnadsprojekt i Trincomalee med Fridsro som lokal partner. Insatsen startade under förra sommaren och ungefär hälften av de planerade 300 husen hann byggas, innan de återuppflammande inbördesstriderna satte stopp för arbetet.

– Det gick inte att fortsätta eftersom Trincomalee ligger mitt i krigsområdet, säger Margit Svensson, handläggare på PMU InterLife.

Nu finns planer på att i stället flytta projektet söderut och bygga upp husen i Ampara-distriket i stället. Det finansieras genom fem miljoner kronor från en privat stiftelse och 1, 4 miljoner av insamlade medel. Lokal samarbetspartner är Smyrna Church.

PMU InterLife har ansökt om mer pengar från Radiohjälpen för att bygga ytterligare 45 hus i Sri Lanka, men ärendet är bordlagt tills vidare på grund av striderna i landet.

Välkomnar fortsatt stöd

I Thailand fick drabbade fiskarfamiljer i Ranongprovinsen mat, mediciner, köksredskap och kläder till att börja med, liksom nya båtar och fiskeredskap. Reparation av bostäder ingick också i den första insatsen som finansierades med 3,6 miljoner av Sida-medel.

I Ranongprovinsen pågår fortfarande ett projekt i samarbete med lokala partnern FTC, Full Gospel Churches Thailand. Det handlar om att ge fiskare möjlighet att återuppta sin yrkesverksamhet. Radiohjälpen har bidragit med cirka en miljon till detta arbete.

strofen

HASSE OLOFSSON

omkring 200 personer ett nytt boende.

PMU InterLife arbetar inte längre aktivt med insamlingar till flodvågsoffren. Men fortsatt stöd är förstås välkommet.

– Ja, för hjälpbehoven är fortfarande stora, konstaterar Lennart Nolvall och Margit Svensson, båda handläggare på PMU InterLife.

ULRIKA RAMSTRAND

Insatser med fara för livet

– Vi har lärt oss mycket, som gör att vi i dag ännu snabbare och mer effektivt kan möta de behov som uppstår.

Det säger Jake Perera, ansvarig för organisationen Fridsro i Sri Lanka, som snabbt drog igång olika hjälpinsatser efter flodvågen.

En av PMU InterLifes lokala partner i Sri Lanka är Fridsro, som fram till tsunamin mest arbetat med ett gediget handikapparbete. Ett arbete som fortfarande pågår, men efter att flodvågen vällde in över Sri Lanka blev organisationen inblandad både i det akuta och det långsiktiga arbetet.

Husbyggnadsprojektet i Trincomalee, som Radiohjälpen beviljade 18 miljoner kronor till, är det allra största projektet, som dock måste avbrytas på grund av inbördesstriderna.

Livsfara för medarbetare

– I dag kan vi inte ta oss in i det området. Men det positiva är att vi i alla fall lyckades bygga klart en hel by med hus, brunnar, vägar och samhällsprogram innan våldsamheterna bröt ut, säger Jake Perera.

Han berättar att alla medarbetarna under den här perioden på olika sätt har befunnit sig i livsfara. Han fortsätter:

– Våra team har visat ett enormt mod, beslutsamhet och tro i denna situationen.

Jake Perera uttrycker stor frustration över den situation som råder i hans land och säger att han inte står på någons sida i denna konflikt. Fridsro har valt att förhålla sig neutralt.

– Men trots att vi finns långt från striderna, så har vi ändå fått uppleva förföljelse och utsatts för anklagelser som försvårat vårt arbete.

Vad har gjort mest intryck på dig under arbetet efter tsunamin?

– Mötet med de människor, som förlorat så mycket, och ändå är villiga och beredda att gå vidare med sina liv. Många har drabbats dubbelt, både av inbördeskriget och tsunamin.

Är det något speciellt som berört dig?

– Barnens situation har legat nära vårt hjärta hela tiden. Vi har mött så många barn som mist precis allting, inklusive en eller båda sina föräldrar.

– Precis efter tsunamin startade vi ett stödarbete för barn, som PMU InterLife sponsrade, som vi kallade för ”Barnklubben”. Vi erbjöd de traumatiserade barnen psykosociala aktiviteter och det var mycket rörande att se de här barnen kunna le igen och ett hopp tändas i deras ögon.

Skulle ni arbeta på samma sätt om det kom en ny flodvåg?

– Ja, jag tror att vi skulle göra på samma sätt och först av allt be Gud ta hand om det lilla vi har och så försöka utföra hans verk genom att visa kärlek och arbeta för fred och försoning.

– Vi har lärt oss väldigt mycket under den här tiden, som hjälper oss att idag ännu snabbare möta de behov som uppstår.

ULRIKA RAMSTRAND

Josefin bär med sig intrycken varje dag

– Mötet med barnen som blivit föräldralösa genom tsunamin påverkade mig och är något jag har med mig varje dag, säger Josefin Bogren, som i våras var PMU-praktikant i Indien i fyra månader.

Den största delen av praktiken gjorde hon i Delhi-området, men hon fick också möjlighet att besöka ett av områdena i södra Indien som drabbades svårt.

– Det var häftigt att möta människorna där och förstå något av vad de gått igenom, säger Josefin. Nu var de så stolta så att det lyste om dem och visade upp sina nya hus för oss. Förutom husen fick Josefin besöka en syskola och även se hur ekonomiundervisning och nya fiskebåtar fick vara delar av hjälp till självhjälp.

I det område hon besökte såg hon inte så mycket spår av flodvågen. För henne blev det starkaste intrycket berättelser om människornas upplevelser. Josefin och de andra tre svenska praktikanterna fick också delta i en konferens och även möta barn som blivit föräldralösa genom tsunamin och som nu bor i en kyrka.

– Jag minns särskilt en liten flicka, som jag umgicks mycket med de där dagarna.

I södra Indien fick Josefin Bogren möta barn som blivit föräldralösa genom tsunamin.

Hon såg så jätteledsen ut och det satte mycket djupa spår i mig.

ULRIKA RAMSTRAND

FOKUS

De bortglömda kvinnorna: Våldet mot kvinnorna i DR Kongo antar allt mer groteska former. Varje dag våldtas hundratals kvinnor. I östra delen av landet är läget allra värst. Där finns Panzi-sjukhuset som drivs av den kongolesiska pingströrelsen.

Justine lever i skräcken efter våldtäkterna

Trettioåriga Justine Sirire har blivit våldtagen igen. Förra gången, för tre år sedan, våldtog åtta soldater henne i hennes eget hem, framför ögonen på hennes man och den tolvårige son. Den här gången våldtogs hon ute på fältet av tre soldater.

SOLDATERNA TRYCKTE NER HENNE på marken och tvingade sig på henne, en efter en. Läkarundersökningen visar att de har haft knivar uppstuckna i hennes underliv. Själv minns hon inga detaljer, bara smärtan och skräcken.

Två fastrar som rusade till platsen blev också våldtagna. Och en morbror som försökte ingripa blev knivhuggen till döds. Efteråt tvingades kvinnorna se på när soldaterna skar av hans huvud, armar och ben. Och hur de sedan slängde kroppsdelarna på elden.

När Justines man fick höra om våldtäkten la han skulden på henne. Han körde ut henne ur huset och tvingade henne att bo med en släkting.

Smärtan efteråt var fruktansvärd. Först nu, två månader efter våldtäkten, har hon orkat vandra de 8 milen över bergen från hembyn Malende-Kando och hit, till Panzi-sjukhuset i staden Bukavu – det enda sjukhus i landet inriktat på våld mot kvinnor, stött av PMU Interlife. Förra gången hon var här tog det fyra operationer och sex månader innan hennes trasiga underliv hade läkt. Den här gången hoppas sjukhusets chefsläkare doktor Denis Mukwege att det inte ska behöva ta lika lång tid.

Justine Sirire, opereras för 5:e gången. Hon är en av 14 kvinnor som opereras på sjukhuset denna dag.

Första gången hon blev våldtagen var för tre år sedan. Då var de sju till åtta soldater. Denna gång tvingade sig tre soldater på henne.

Men opereras måste hon: våldtäkten har gjort att hennes livmoder och vagina inte längre har någon kontakt och blodet från menstruationen samlas inne i kroppen. Utan ingrepp riskerar hon att dö.

HON SITTER PÅ sjukhusets gård och talar lågmält om sin situation.

– Jag är så rädd för att återvända, rädd för att det ska hända igen. Varje gång jag ser en soldat i uniform blir jag stel. Helst skulle jag stanna här i Bukavu, ta hit min son. Men jag känner ingen här och vet inte hur jag skulle försörja mig.

Runt henne, i varje hörn, sitter mängder med kvinnor med liknande berättelser: de har våldtagits av soldater ute på fälten eller i sina hem. Efter våldtäkterna har många tvingats följa med soldaterna ut i skogen för att vara sexslavar i veckor och månader. Vissa har svårt att gå, andra har förlorat rörelseförmågan i armar och händer efter att ha varit bundna i dagar. Ändå tillhör de lyckliga – de som överlevt.

Sammanlagt väntar över 250 våldtagna kvinnor på operation på Panzi-sjukhuset och varje dag kommer mellan tio och tjugo nya offer. Den yngsta vi träffar är fem år, den äldsta 70 år. Många har spädbarn i knäna, resultaten av övergreppen.

VI FÖLJER MED doktor Mukwege från sal till sal. Överallt ligger kvinnor som opererats. De vrider sig, hostar och har ont; tomma, trötta ögon tittar i taket. Doktor Mukwege känner på deras sår, lägger en arm på deras axlar, en hand på deras kinder.

En av kvinnorna säger att hon mår sämre, trots att allt tyder på motsatsen. Precis som många andra vill hon slippa åka hem till byn, där hon är utstött och tvingas gå hungrig.

Doktor Mukwege skojar med henne, men bakom det vänliga ansiktet är han bekymrad. Alltför många kvinnor har ingenstans att ta vägen efter operationen.

– Deras situation är fruktansvärd, de svälter och tvingas sova utomhus, fast de är sjuka, säger han när vi kommit ut ur salen. Dessutom är de oftast för svaga för att jobba på fälten, det enda sätt man kan försörja sig på.

Drömmen är att ordna ett härbärge intill sjukhuset, där kvinnorna skulle kunna bo efter operationen, lära sig ett yrke och lägga grunden till ett nytt liv.

– Just nu saknar vi både plats och pengar, så tyvärr måste det vänta, säger han.

DET ÄR DAGEN före operationen och Justine är lugn. Hon sitter på gräset i det varma eftermiddagsljuset och äter ris tillsammans med några av de sju andra kvinnorna från hennes by som också är här. Intill henne håller två kvinnor på att fläta varandras hår och lite längre bort pågår undervisning – i väntan

”Operationen är jag inte rädd för. Doktorn hjälpte mig senast, för tre år sedan. Han kommer att hjälpa mig igen”

- 54 miljoner invånare
- 2 344 885 km2
- 66 % läs- och skrivkunnighet
- franska är officiellt språk; i landet talas också över 200 lokala språk därav fyra nationella: swahili, tshiluba, lingala och kikongo

på operationerna erbjuder sjukhuset kvinnorna en chans att lära sig läsa och räkna.

– Det är bra att vi är många här som delar samma öde, säger hon. Vi pratar om det som har hänt, om hur vi har lidit. Jag tror att det hjälper.

Allt de vill är att rebellsoldater ska lämna skogarna och fälten, säger hon. Ofta kommer samtalen in på politik.

– Man säger att det är fred i Kongo. Men där vi bor råder ingen fred. Vi frågar oss ständigt varför presidenten inte gör något för att få bort soldaterna, trots att han känner till vad som sker.

Justine häller vatten i tallriken och sköljer ur.

– Operationen är jag inte rädd för. Doktorn hjälpte mig senast, för tre år sedan. Han kommer att hjälpa mig igen.

Hon ler med sorgsna ögon.

– Problemet är att återvända. Alla grannar vet. Att bli våldtagen är en väldigt dålig sak.

KLOCKAN ÄR SJU på morgonen nästa dag och det är samling på sjukhusets stora innergård. Personalen, Justine och de kvinnor som orkar sitter tätt intill varandra utefter väggarna, blixtstilla när doktor Mukwege talar.

– Även om det är svårt i vårt land ska vi inte tiga om vad som sker, säger han.

Kvinnorna applåderar. Sedan sjunger de med i en psalm. Klara, starka röster stämmer upp, samlar kraft för det som väntar.

Doktor Mukwege kommer ihåg Justine från förra gången, trots att han opererat tusentals våldtagna kvinnor. De fyra operationerna i hennes under-

Operationen är över. Det är dags att vandra hem åtta mil över bergen till hembyn Malende-Kando.

liv var oerhört svåra, men lyckades i slutändan.

– Jag minns hur glad hon blev när hon till sist kunde åka hem, säger han.

NU STÅR HAN i operationssalen tillsammans med en läkarkollega och fyra sjuksköterskor och plockar fram knivar och instrument till operationen, märkta ”Landstinget i Skaraborg”. Stora delar av sjukhusets utrustning kommer från Sverige, bland annat från försvaret.

Ute i korridoren rullas en kvinna förbi på bår. Justine är en av fjorton våldtagna kvinnor som ska opereras idag. Hon kommer in och lägger sig på britsen, blir bedövad från magen och neråt. Skadorna är så pass svåra att de måste operera henne genom både buken och underlivet.

Sjuksköterskorna gör rent över magen och mellan benen. Sedan spänner de upp en liten skärm så att hon ska slippa se vad som sker. Efter en kort bön är arbetet är igång.

Operationen fortskrider ljudlöst, alla vet vad de ska göra.

Då och då klappar doktor Mukwege eller någon av sjuksköterskorna henne på kinden. En kvinna som opereras bredvid vrider sig i våldsamma kramper, men Justine ligger blixtstilla bakom skynket, stilla blinkande. Två timmar går. Sedan är det klart.

EFTERÅT ÄR DOKTOR Mukwege nöjd. Operationen gick över förväntan och några ytterligare ingrepp lär troligen inte behövas. Justines menstruation kommer att fungera igen och han räknar med att hon till och med kommer att kunna få barn.

– Om det nu är det hon vill.

Tre dagar senare har Justine börjat återhämta sig i sin sjuksäng. Men fortfarande gör det fruktansvärt ont på nätterna, berättar hon.

Hon drar åt sig filten.

– Jag är så fruktansvärt trött. Men doktorn har sagt att jag kommer att bli frisk om jag bara vilar ut ordentligt. Så nu ska jag ta det lugnt, äta, sova, bli vårdad.

Att hon kommer att kunna få barn igen gör henne glad.

– Jag vill så gärna ha ett barn till, en dotter. Kanske kan det göra att min man vågar ta mig tillbaka. Han har sagt att han kanske skulle göra det när jag kom hem.

Utanför sjukhussalen faller det första regnet för säsongen. Sakta börjar marken beredas för en ny period av grönska.

Hon ler samma stillsamma leende.

– Mina föräldrar och syskon dödades i kriget. Han är allt jag har. Och jag älskar honom fortfarande.

TEXT: **STAFFAN LINDBERG** FOTO: **ERIKA STENLUND**

Se filmen om Justine

Mer information om filmen finns på sidan två i denna tidning eller på www.pmu.nu

Världens kvinnor lever farligt

WHO uppskattar att 25 procent av världens kvinnor under sin livstid kommer att tvingas till sex, bli våldtagna eller misshandlade. FN:s kvinnodiskrimineringskommitté definierar våld mot kvinnor som våld riktat mot en kvinna därför att hon är en kvinna eller som får oproportionerliga konsekvenser just för att hon är kvinna.

1965

1967 FN antar deklaration om avskaffande av diskriminering av kvinnor.

1970

1979 FN:s general-församling antar en konvention om avskaffande av alla former av diskriminering mot kvinnor.

1975

1991 Ovanstående konvention träder i kraft, genom att ratificeras av 20 länder. Efter tio år hade 168 länder antagit den.

1980

1993 FN antar en deklaration om avskaffande av våld mot kvinnor vid den andra världskonferensen om mänskliga rättigheter, som hålls i Wien. Rapporteringen om systematiska våldtäkter mot kvinnor under kriget på Balkan är en pådrivande orsak.

1985

1994 En särskild rapportör om våld mot kvinnor tillsätts, med uppgift att rapportera om våld mot kvinnor i olika länder och ge förslag på olika åtgärder mot detta.

1990

1998 Krigstribunalerna i Haag och Arusha börjar döma enskilda individer för våldtäkt som ett brott mot de mänskliga rättigheterna, som en form av etnisk rensning och som tortyr.

1995

2000 I FN:s så kallade Palermoprotokoll behandlas förebyggande åtgärder, bekämpande och bestraffande av handel med människor, särskilt kvinnor och barn.

2005

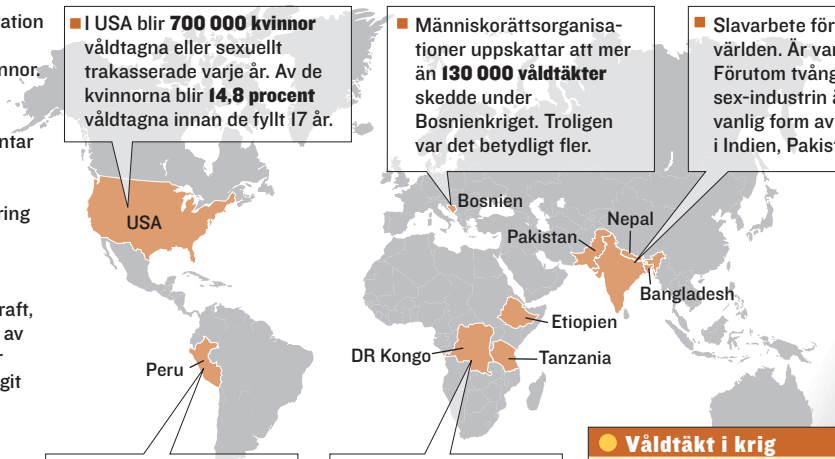

- I USA blir **700 000 kvinnor** våldtagna eller sexuellt trakasserade varje år. Av de kvinnorna blir **14,8 procent** våldtagna innan de fyllt 17 år.
- Människorättsorganisationer uppskattar att mer än **130 000 våldtäkter** skedde under Bosnienkriget. Troligen var det betydligt fler.
- Slavarbete förekommer i hela världen. Är vanligast i Asien. Förutom tvångsarbete i sex-industrin är ”skuldslaveri” en vanlig form av slavarbete, särskilt i Indien, Pakistan och Nepal.
- En WHO-rapport från 2005 visar att mer än **50 procent** av kvinnorna i Bangladesh, Etiopien, Peru och Tanzania har utsatts för fysiskt eller sexuellt våld av sina män.
- Enligt kongolesiska beräkningar har cirka **33 procent** av de kvinnor som lever i byarna i östra Kongo utsatts för en eller flera våldtäkter. 10–12 procent är under 15 år.

Våldtäkt i krig

- Våldtäkt av kvinnor ses som ett medel att förnedra hela familjer och folkgrupper
- Våldtäkterna kombineras ofta med olika former av tortyr
- Våldtäkter begås ofta medvetet inför vittnen, helst anhöriga för att förödmjuka och skrämma
- Våldtäkter kan användas för etnisk rensning

Trafficing eller människohandel

Över 12 miljoner människor i världen är idag slavarbetare.

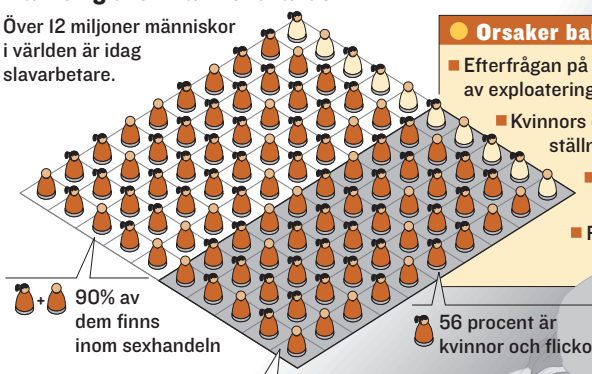

Orsaker bakom människohandel

- Efterfrågan på människor för olika typer av exploatering
- Kvinnors och barns underordnade ställning och brist på makt
- Bristande skydd av mänskliga rättigheter
- Fattigdom

Stora pengar

Människohandeln uppskattas generera **32 miljarder US-dollar** i vinst varje år.

Det innebär **13 000 dollar** för varje exploaterad människa.

KÄLLOR: UD, ILO, UNIFEM, HRW; WHO

RESEARCH: ULRIKA RAMSTRAND GRAFIK: SVENSKA GRAFIKBYRÅN

De stöts ut av både samhälle och kyrkan

De våldtagna kvinnorna i Kongo-Kinshasa drabbas dubbelt. Efter själva övergreppet blir de utstötta av samhället och kyrkan. Men steg för steg börjar synen på våldtäkter förändras.

Denis Mukwege, chefsläkare på Panzi-sjukhuset i Bukavu.

FÖR TVÅ ÅR SEDAN tecknades ett fredsavtal som skulle göra slut på kriget i Kongo-Kinshasa. Men för kvinnorna i landets östra delar råder ingen fred. Det sexuella våldet har ökat explosionsartat och bara i Sydkivu-provinsen sker mellan 20 000 och 30 000 kända våldtäkter om året. En siffra som i verkligheten är än större då många kvinnor inte vågar berätta om övergreppen.

Våldet mot kvinnorna har också antagit allt mer groteska former. Våldtäktsmännen har börjat använda skjutvapen och knivar för att åstadkomma största möjliga skada.

– Många mördas efteråt och det senaste året har vi till och med hört exempel på kannibalism, säger doktor Denis Mukwege, chefsläkare på Panzi-sjukhuset i Bukavu. Våldtäktsmännen vill förstöra kärnan i samhället – familjerna. Det är effektivare än att döda.

Bland offren finns kvinnor i alla åldrar. Barn är särskilt utsatta eftersom vissa tror att samlag med minderåriga kan bota aids.

Bakom våldet står soldater från de olika grupper som tidigare bekämpat varandra i djungeln och bergen i östra Kongo. De kvinnor vi talar med på Panzi-sjukhuset säger att förövarna tillhör Interahamwe, en milisgrupp från Rwanda. Men en FN-rapport från i år pekar också ut landets egen regeringsarmé.

Någon polis finns inte och antalet fall där våldtäktsmannen arresterats är försvinnande få, enligt organisationen Amnesty International.

Panzi-sjukhuset har bara möjlighet att hjälpa kvinnor från staden Bukavu och byarna runtomkring. Hur det ser ut längre bort är det ingen som känner till, menar doktor Mukwege.

– Allt vi vet är att tusen och åter tusen kvinnor i byarna väntar på hjälp, säger han.

CECILE MULOLO KAMWANYA är psykolog på Panzi-sjukhuset och jobbar med de mest traumatiserade kvinnorna. Hon kallar situationen horribel.

– Vi försöker läka kvinnorna fysiskt och psykiskt, men de åker hem till sina byar och blir våldtagna igen, säger hon. Vi har haft kvinnor som varit här tre gånger. Dagligen möter jag patienter som mår så dåligt att de inte längre vill leva.

Att bli våldtagen i Kongo är något skamligt. Våldtäktsoffer blir uteslutna från samhället och

Ute i byarna finns tusentals kvinnor som inte fått vård. Många är i akut behov av operation.

förlöjligade av människor i sin omgivning. Deras män jagar bort dem från hemmet och vissa pastorer förbjuder dem till och med att gå i kyrkan, berättar Cecile Mulolo Kamwanya. Därmed utesluts de också från de viktiga ideella hjälparbete som bedrivs i kyrkorna.

En viktig del av hennes arbete har därför handlat om att ändra kyrkornas attityd till kvinnorna.

– Med hjälp av seminarier och gruppdiskussioner försöker vi få pastorerna att inse att kvinnorna inte begått någon synd. Arbetet har gett resultat.

– Steg för steg börjar pastorerna tänka om. Vissa börjar till och med att använda sitt inflytande till att få männen att ta tillbaka sina kvinnor.

HON FÅR MEDHÅLL av Mama London, som driver ett av Kongos få center för våldtagna kvinnor i Bukavu. Arbetet stöds av PMU InterLife och Smyrnaförsamlingen i Göteborg.

– Allt fler pastorer och församlingsmedlemmar inser att kvinnorna inte har någon skuld i våldtäkterna. Kyrkorna börjar hjälpa kvinnorna istället för att förskjuta dem. Men ännu finns det mycket kvar som måste förändras.

På sitt center tar Mama London hand om de kvinnor som är allra mest utsatta – de som fött våldtäktsmannens barn.

– De tvingas fly för att barnen inte ska mördas. Hatet mot fiendens barn är så starkt.

PÅ CENTRET GÅR 60 unga mammor i skolan. De yngsta är bara tolv eller tretton år. För de äldre, som inte går i skolan, erbjuds mikrokrediter så de ska kunna sälja lite bröd eller grönsaker och på så sätt försörja sig själva. Dessutom jobbar Mama London med stresshantering.

– Målet är att få kvinnorna att acceptera det som hänt så de ska kunna gå vidare, säger hon.

Även om våldtäkterna ökat explosionsartat de senaste åren menar Mama London att det i grund och botten handlar om urgammalt kvinnoförtyck. Kvinnorna i Kongo jobbar hårdare än männen och får mindre att äta. Att en man våldtar sin fru i hemmet anses normalt, menar hon.

– Vi kvinnor i Kongo måste slita oss loss ur de här bojorna och ta den frihet vi har rätt till. Först då kommer vi att få se en verklig förändring.

TEXT: **STAFFAN LINDBERG** FOTO: **ERIKA STENLUND**

”Våldtäktsmännen vill förstöra kärnan i samhället – familjerna. Det är effektivare än att döda.”

”Barn och ungdomar ger mig motivation”

Elisabeth Rambrant är missionär. Först i Kongo för några år sedan, och just nu i Västafrika. Elisabeth Rambrant är också pastor, tidigare som medarbetare i olika församlingar och senast som församlingsföreståndare i Enakyrkan i Enköping. Nu pendlar hon till Afrika.

Ett seminarium om barn- och ung-

FAST EGENTLIGEN SPELAR DET inte så stor roll vad hon kallas. Det som däremot är viktigt att framhålla, är det hon brinner för i denna sin tjänst, nämligen barn och ungdomar. Det både präglar och motiverar henne, såväl i Sverige som i Afrika.

– Barn är inte bara vår framtid, de är vår nutid, förklarar hon.

Elisabeth ser inte barn och ungdom som objekt eller målgrupp för sitt arbete, utan att betrakta dem som den resurs de är och vad de har att bidra med.

Jag möter Elisabeth hemma i radhuset i Enköping, där hon bor tillsammans med sin make. Hon är nyligen hemkommen från Västafrika, närmare bestämt Togo, där hon gjort sin första tremånadersperiod i ett projekt som egentligen innefattar hela Västafrika och handlar om utbildning och träning av ledare i just barn- och ungdomsarbete.

– Av Togos befolkning är 47 procent under 14 år. Så nog är det viktigt att arbeta för att den generationen ska få kunskap, säger hon.

ELISABETHS MISSIONSTJÄNST JUST nu är beräknad till tre år. Annorlunda är att hon kommer att resa till sitt ”fält” i tremånadersperioder. Men det betyder inte att hennes missionsinsats sker periodvis.

– När jag är hemma i Sverige så kommer jag att besöka församlingar och informera och inspirera för insatser i Västafrika, säger hon.

”Jag har träffat oerhört dugliga och motiverade människor att samarbeta med.”

Elisabeths närmaste medarbetare: Kpanté och Kodaya.

Det annorlunda upplägget har många fördelar tycker Elisabeth. Hennes uppgift handlar inte om att personligen driva projektet, vilket kan vara en risk om man blir alltför ”bofast”, utan snarare att finna och fortbilda nationella och lokala ledare som i sin tur ska ta vara med och utforma lämplig litteratur och lägga upp kurser och lektioner.

DE FLESTA LÄNDER i Västafrika räknas inte till svensk pingstmissions klassiska missionsområden.

– Det pingstsamfund som vi samarbetar med har idag en hel del stora församlingar men de är unga, omkring 30 år. Det ska jämföras med situationen i till exempel Centralafrika där svensk pingstmission funnits i 100 år, berättar hon.

Det betyder att de missionsinsatser som riktar sig till Västafrika med nödvändighet måste ha en annan utformning.

– De ”gamla” länderna behöver fortfarande våra insatser, men då är de av en mer uppföljande karaktär, säger hon. Det betyder att de missionärer och biståndsarbetare som behövs där ofta har någon specialkompetens. Det kan handla om läkare, ingenjörer eller andra med speciell kunskap och inriktning.

domarbetet med en grupp togolesiska pastorer.

– I Västafrika handlar det nu om att vara med och bygga, en slags pionjärmission, säger hon.

En missionsvision som delas av de nationella församlingarna i regionen.

– Det finns en stor iver att nå folkgrupper i det egna landet och i grannländerna med evangelium, berättar Elisabeth.

OCH FÖR HENNE, som ser ungdomar som en resurs i missionsarbetet, känns det förstås extra bra att trycka på detta i sina kontakter med missionsintresserade ungdomar.

– Ungdomar är ofta intresserade av just pionjärinsatser, säger hon.

Visst kan hon se vissa nackdelar också med upplägget för hennes insatser just nu. Hon reser ju inte bara fram och tillbaka mellan Sverige och Västafrika, hon är ju också på resande fot när hon är på plats där nere.

– Jag har ju inte ens ett riktigt hem där, säger hon. Jag bor i ett rum på Ibras mediecenter i Lomé, huvudstaden i Togo.

– Men det betyder inte så mycket för mig. Mitt hem är ju faktiskt i Enköping.

Däremot innebär det ju att hennes möjligheter att få varaktiga vänner i lokalbefolkningen blir lite begränsade. Därmed minskar förstås möjligheterna att riktigt lära känna kulturen på djupet.

– Därför är jag glad att jag har med mig erfarenhet från arbetet i Kongo. Inte för att kulturen ser exakt likadan i alla afrikanska länder – det kan skilja sig åt en hel del – men mycket är också lika. Och fattigdomen, som ju är det allra största problemet, ser faktiskt likadan ut överallt, betonar hon.

Och som på alla andra håll i världens fattiga delar slår hiv/aids hårt mot familjerna och hela befolkningen. Vikten av att överallt och i alla sammanhang sprida kunskap och information om detta är uppenbar och ingår också som en självklar del i det ledarträningsarbete som Elisabeth är med och utformar.

Elisabeth Rambrant

Yrke: Missionär

Ålder: 51

Familj: Make Thomas, 2 barn 13 och 10 år

Egenskaper: Engagerad, envis, tydlig

Gör mej glad: Människor som brinner för Västafrika, togolesiska chips

Gör mej upprörd: Teknik när den inte fungerar, råttor i köket

Senast lästa bok: Orden som inte fanns av Sigismund Evensen

MIKAEL STJERNBERG

Elisabeth pendlar till Västafrika och är hemifrån sex månader per år.

FÖR ELISABETH RAMBRANT passar detta upplägg också bra rent personligt. Något som kan tyckas märkligt, eftersom hon är relativt nygift och nu alltså vistas borta sex månader om året. Hennes make stannar nämligen hemma i Enköping.

– Jag förstår att en del tycker det är lite underligt, säger hon. Men faktum är att vi helt enkelt inte hade kunnat gå in i det här arbetet på något annat sätt just nu.

Hennes make Thomas är IT-konsult och delar alltså missionsvisionen med sin fru. Och är också rent konkret delaktig på sin fritid.

– Han hjälper den togolesiska pingströrelsen att sätta upp en hemsida, berättar Elisabeth.

Dessutom bistår han henne med utformning och produktion av informationsmaterial som hon använder i sitt arbete.

Efter sina första tre månader i Togo är Elisabeth full av optimism inför projektets framtid.

– Jag har träffat oerhört dugliga och motiverade människor att samarbeta med. Jag vet att mycket händer hela tiden, även om jag inte är fysiskt närvarande, säger hon. Samtidigt vet hon att det stöd hon ger betyder mycket, även när hon är hemma.

Det allt överskuggande målet är att ge Västafrikas unga motivation och verktyg att vara med och påverka sin framtid, och att öppna ögonen på de äldre, inte minst Sverige, för det kapital och den resurs ungdomarna utgör.

KERSTIN KLASON

Världens Barn
Radiohjälpen 90 1950-6

Framtiden för Världens Barn

■ I dagarna tar Radiohjälpens styrelse beslut om hur fortsättningen för insamlingskampanjen Världens Barn ska se ut under de tre kommande åren. Det finns ett principbeslut på att insamlingen ska fortsätta, men nu ska styrelsen besluta vilka organisationer som ska vara med. PMU InterLife har anmält sitt intresse. PMU InterLife är en av tolv organisationer som arrangerat årets insamling.

Biståndsguide på Globalportalen

■ Globalportalen är webbplatsen där du enkelt hittar information om globala sammanhang, utvecklingsfrågor och bistånd.Här finns material och länktips om till exempel mänskliga rättigheter, rättvis handel, miljöfrågor och barns situation i världen. Det är samlingsplats för cirka 35 svenska bistånds-organisationer, solidaritetsorganisationer, fackförbund och studieförbund. (www.globalportalen.org)

Kommentar av Birger

Birger Thureson

■ På PMU InterLifes webbplats finns numera Birger Thuresons kommentarer till omvärldens händelser. Han är sedan september PMU InterLifes press- och opinionsansvarige.

På webbplatsen finns dessutom nyheter, fakta, lediga jobb med mera. Här ges också möjlighet till att beställa en rad informationsmaterial som filmer, böcker och broschyrer. (www.pmu.nu)

PMU InterLife har producerat en rad olika informationsprodukter inför årets julkampanj.

Utsatta kvinnor i fokus under årets julkampanj

Just nu pågår en av PMU InterLifes viktigaste informations- och insamlingskampanjer någonsin. DR Kongo och sexuellt våld mot kvinnor står i centrum.

– Fyra miljoner människor har dödats i en konflikt som alltför sällan ens nämns i våra svenska media. I Kivu-provinserna i östra DR Kongo våldtas 1 500 kvinnor varje vecka. Det måste bli ett slut! Låt oss ta vårt ansvar att både lindra nöden men också skapa en opinion mot våldet, säger Maud Andersson, biståndssekreterare för PMU InterLife.

Kampanjen som genomförs tillsammans med landets pingstförsamlingar pågår just nu med en rad olika aktiviteter, exempelvis genom utställningar, seminarier och opinionsinsatser mot media och politiker. Under december ges också konserter med medverkan av Lars ”Lisa” Andersson och Jonas Carpvik med DR Kongo i fokus. De har också spelat in en ny jul-cd.

Bortglömd konflikt

Syftet med kampanjen är att sätta fokus på den humanitära kris, som inte mer än skymtar i massmedierna, och därigenom öka engagemanget bland svenska folket. Trots en bräcklig fred dör omkring 1 200 människor per dag av skäl som är relaterade till konflikten. Våldtäkter är ett vapen i konflikten.

I oktober spelade TV-Inter in ”Kongos kvinnor männens slagfält” – en informationsfilm om dessa kvinnor. Material från filmen har redan sänts i TV4, TV8 och P1. Filmen har nyligen distribuerats ut till samtliga pingstförsamlingar. Dessutom kan filmen ses eller beställas på PMU InterLifes webbplats.

Den 8 december arrangerar PMU InterLife tillsammans med Centralafrikagruppen ett seminarium om den aktuella situationen i DR Kongo med deltagare från landet, missionärer, svenska politiker, personal från UD och Sida.

MIKAEL STJERNBERG

Fyra vägar till engagemang i julkampanjen:

1. Visa filmen ”Kongos kvinnor männens slagfält” och diskutera hur församlingen kan engagera sig
2. Anordna en stödkonsert eller låt er julkonsert bli till förmån för kampanjen
3. Be skolor engagera sig, speciellt gymnasieskolor, då många av de kvinnor som blir utsatta är i gymnasieåldern
4. Använd den affischutställning som PMU InterLife producerat

läs mer på www.pmu.nu/jul

Infocenter utvidgas vid Vårgårda Biståndscenter

Nyligen har en permanent biståndsutställning öppnats i Vårgårda med belysning av PMU InterLife och pingstmissionens arbete.

Bertil Jonsson samordnar informationsinsatserna vid Vårgårda Biståndscenter.

Utställningen börjar vid entrén och besökaren följer den upp på andra våningen där det finns en samlingslokal och möjlighet till filmvisning. Sedan tas besökaren runt i den stora hallen där det finns verkstäder och packning av materialbistånd.

Nu kommer informationsinsatserna att intensifieras. Särskilt med Västsverige som ”marknad”.

– Det känns mycket roligt att få komma igång med det utåtriktade informationsarbetet, säger Bertil Jonsson som kommer att ansvara för olika informationsaktiviteter.

– I första hand är det skolor och församlingar som vi kommer att vända oss till, berättar han. Sedan får vi se om det finns andra grupper och kanske företag som vi kan serva genom det material vi har här i Vårgårda.

Möt världen i Vårgårda, är ett koncept PMU InterLife haft i Vårgårda.

– Under åren har vi haft många skolgrupper som kommit hit för att få information om omvärlden och hur vårt bistånd kan vara med och förändra världen, berättar Bertil Jonsson.

Öka biståndsviljan

Genom en ökad globalisering är intresset från allmänhet och från skolor stort för att få en så konkret information som ges i Vårgårda.

– Målet med vår satsning är att öka biståndsviljan, säger Bertil Jonsson. I det mediabrus som finns idag så kan vi säkert vara med och visa på ett konkret sätt att svenskt bistånd gör nytta.

Vårgårda Biståndscenter är navet för PMU InterLifes materialbistånd som bland annat försett Panzi-sjukhuset i Kongo med utrustning, ett sjukhus som speglas på annan plats i tidningen.

Det är också navet för de många second hand-butikerna som samarbetar med PMU InterLife.

– Så det känns bra att vi nu kan bjuda in på ett nytt sätt hit till Vårgårda, avslutar Bertil Jonsson.

MAGNUS RAMSTRAND

JOAKIM STRANDH

PMU InterLife utökar sitt informationsarbete i Vårgårda, bland annat med en ny utställning.

Den skola eller församling som vill ha ett besök av Bertil Jonsson eller som vill komma på ett besök kan ringa: 0322-66 87 60 eller mejla till bertil.jonsson@pmu.se

HALLÅ DÄR...

EVA SKOG

...Stina Berge som är anställd av PMU InterLife som biståndskommunikatör med uppgift att öka engagemanget för internationellt samarbete, samt stärka banden mellan församlingar och PMU InterLife.

Hur kan du hjälpa församlingarna?

– Församlingar ska kunna vända sig till mig för tips och idéer eller om de exempelvis vill veta hur ramarna ser ut för vårt samarbete med Sida. Min tjänst ska formas efter församlingarnas behov vad gäller internationella relationer.

Vad ligger närmast i tiden?
– Julkampanjen, en kampanj jag personligen känner starkt för. Våldtäkter som krigsstrategi har det varit för tyst om – i media och bland politiker.

Varför är du personligt engagerad i Kongo?
– Mina föräldrar är missionärer och har arbetat i bland annat Kongo. Mänskliga rättigheter, folkrätt och humanitärt bistånd har varit kärnan i min utbildning.

Vad gjorde du innan du kom till PMU InterLife?
– Jag samordnade ett projekt för de olika politiska partiernas biståndsorgan som bjöd in politiker från 18 länder för att följa den svenska valspurten. Innan dess var jag biståndshandläggare hos centerkvinnorna. Tidigare har jag bland annat jobbat med mikrokrediter och småföretagande i Burkina Faso.

MAGNUS RAMSTRAND

Bengt Klingberg

Titel: Ser mig gärna som missionär. Nu är jag internationell koordinator för ett globalt organisationsutvecklingsprojekt

Bor: Jönköping

Utbildning: Fordonsteknisk linje, teologisk utbildning på Korteboskolan, olika kurser

Familj: fru Susanne och barnen Caisa (11) och Linus (13)

Gör mig glad: När man upptäcker sin potential och utnyttjar den

Gör mig upprörd: Orättvisor, likgiltighet

PRIVAT

Ingen vänthall är den andra lik. På den heta flygplatsen i Yei i södra Sudan sökte Bengt Klingberg och hans tre pastorskollegor efter lite skugga. Några vänliga soldater lät dem pusta ut i ammunitionsförrådet.

”Welcome on board again, Mr Klingberg!”

Du reser så ofta i jobbet att flygpersonalen känner igen dig. Vad tycker du om att resa?

– Det finns alltid en tjusning i att resa; det är stimulerande att se nya platser och träffa nya människor. Men för det mesta hinner jag inte se något av landet, utan det blir bara jobb.

Hur mycket reser kan det bli på ett år?

– Alldeles för mycket! Jag har inte riktigt vågat räkna efter, men det blir nog 15 utlandsresor om året, med lite olika längd. När jag är i Sverige veckopendlar jag till Stockholm (från Jönköping) måndag-torsdag.

Hur fungerar det med familjen?

– Jag har en oerhört förstående familj, och framför allt min fru Susanne. Det är ingen idealsituation som man kan fortsätta med någon längre tid men i och med att jag är så mycket utomlands kan jag ta ut kompensationsledighet, vilket jag gör när barnen har lov.

Varför brinner du för arbetet, trots det slitsamma resandet?

– I grunden ligger min missionskallelse. Som familj upplever vi att vi ska vara i Sverige ett tag, men i och med detta arbete får jag ändå ”leva ut” min kallelse. Jag får vara med och frigöra våra partners potential, som inte kommit fram förut. Det är fascinerande att se församlingar växa och blomma ut.

Du jobbar sedan våren 2004 med ett Globalt Organisationsutvecklingsprojekt, vad innebär det?

– Organisationsutveckling är i korthet ”en planerad förändring som syftar till att bygga upp organisationens kapacitet”. Den organisation/kyrka jag jobbar med ska lära känna sig själv, sin samtid och få kontroll över sina aktiviteter för att kunna möta framtiden på bästa sätt, och för att vara en aktiv utvecklingsaktör i samhället. Vi jobbar mycket med frågor som berör identitet, värderingar och visioner.

Hur går du praktiskt tillväga?

– Jag börjar med en organisationsanalys. Jag guidar dem genom en process där de själva ska upptäcka styrkor och svagheter i organisationen. Därefter försöker vi hitta en handlingsplan. Ibland fortsätter jag som facilitator med workshops och seminarier ihop med berörda partner, ibland sköter de den biten själva.

Kan du se några positiva resultat?

– Ett exempel är Kongo-Kinshasa med en pingströrelse på över 700 000 medlemmar; där vi gjorde en analys följt av workshops och seminarier. I princip alla församlingar i landet har varit involverade, och resultatet har blivit ett strategidokument med en gemensam vision för arbetet i, och utanför landet, samt nya strukturer och stadgar för rörelsen.

Hur många processer är du involverad i?

– Jag har gjort 25 analyser i 16 länder. Av dessa länder har vi just nu en organisationsutvecklingsprocess igång i 15 länder.

Vilka länder jobbar du i?

– Koncentrationen ligger på Öst- och Centralafrika (Kenya, Tanzania, Rwanda, Burundi och Kongo-Kinshasa). Men även i Zimbabwe, Togo, Benin, Sudan, Tchad Niger, Argentina, Bolivia, Filippinerna, Indien och Bangladesh.

Har du något favoritland?

– Nej. Men i Afrika känner jag mig hemma. Jag är född i Tanzania och har bott där i sammanlagt 25 år och pratar swahili flytande.

MARIA LEVANDER

Stoppa våldet mot kvinnorna!

DET SOM PÅGÅTT och pågår i DR Kongo är så fruktansvärt att det trotsar alla beskrivningar. Jag tänker på våldet, som inte tycks ha någon ände. Jag tänker framför allt på de sexuella övergreppen på kvinnor som orsakar ett fruktansvärt mänskligt lidande, men också sargar samhället svårt.

Den fred som finns på papperet är inte mycket värd i de östra delarna av landet, där milisgrupper och rebellstyrkor fortfarande gör livet osäkert. Våldtäkter används som vapen för att kränka fienden och slå sönder sociala mönster. Effekten är förödande.

Kvinnorna bär upp det civila afrikanska samhället. De håller ihop de stora familjerna. De är landets livsmedelsproducenter. Utan kvinnornas idoga arbete på fälten skulle det inte finnas någon mat på bordet.

NÄR MASSOR AV kvinnor i gränstrakterna mot Rwanda och Burundi våldtagits både en och två gånger av kringdrivande beväpnade grupper får det förödande konsekvenser för samhället, förutom att det åstadkommer ett obeskrivliga mänskliga lidande. De sexuella övergreppen slår sönder familjerna. I de allra flesta fall förskjuts de våldtagna kvinnorna av sina män. Den våldtagna har ”orenats” av fienden, och mannens heder kräver att han tar avstånd från sin kvinna.

När kvinnorna inte längre vågar gå ut och arbeta på fälten av rädsla för våldtäktsmän stannar livsmedelsproduktionen av. Barnen får svälta. Undernäring bäddar för sjukdomar. Det är en ond spiral, som måste brytas.

PMU INTERLIFE STÖDER, via den inhemska pingströrelse som är en frukt av svensk pingstmission, arbetet med att lindra de våldtagna kvinnornas lidande. På Panzi-sjukhuset opereras de och får psykologisk hjälp och stöd. Sedan ska de integreras i samhället igen – en lång och svår process, där vi nu behöver mer resurser för att ge dem bästa möjliga förutsättningar att återvända till livet.

ANDERS PARSMO

Vi vill dessutom göra allt för att hejda det fortsatta våldet och förebygga nya våldtäktsepidemier. Det krävs ett långsiktigt arbete på att höja kvinnans värde i det kongolesiska samhället. Här behövs en opinionsinsats som gör avtryck i lagstiftning och i myndigheternas agerande.

DET AKUTA BEHOVET är lugn i östra DR Kongo. En ny kongolesisk regering måste ta säkerhetsfrågan på allvar. För kvinnornas skull, och för landets skull. En ny svensk regering måste engagera sig med kraft i en av världens värsta och mest försummade humanitära kriser. Om de sexuella övergreppen på kvinnorna får fortsätta, så slås det civila samhället sönder bit för bit tills ingenting återstår. Det kan vi inte tillåta.

SVENSK PINGSTMISSION HAR en lång tradition i DR Kongo, och därmed ett stort ansvar. Låt oss ta det! PMU InterLife satsar just nu hårt på en kampanj för de glömda kongolesiska kvinnorna. Den är värd ditt helhjärtade stöd.

”En ny svensk regering måste engagera sig i en av världens värsta och mest försummade humanitära kriser”

Maud Andersson
biståndssekreterare,
PMU InterLife
maud.andersson@pmu.se

Mapendo N'Bisimwa, 22 år

Först sköt de min mamma, pappa, bror och syster. Våldtogs sedan av 15 soldater trots att jag var höggravid.

Mwavita Mateso, 39 år

Min man och tre av mina sex barn mördades i hemmet när soldater kom och då jag våldtogs.

Sophia, 70 år

Jag blev
våldtagen
i mitt hem.

Lokuno Kangoma, 40 år

Blev våldtagen av sex män, torterades och våldtogs sedan i en vecka i skogen. Händerna nu förstörda av repen.

Masoro, 16 år

Bands, slogs och hotades med vapen, blev våldtagen av sju män. Våldtogs sedan i olika läger under tio dagar innan flykt.

Feza Zihindula, 16 år

Våldtagen av fyra banditer. Jag berättade det inte för någon då jag trodde det var normalt. Blev sedan gravid och fick en son.

Zawadi Muguma, 22 år

Tillbringade fem månader i skogen där jag blev utsedd till militärledarens kvinna. Sedan fyra dagar mamma till en pojke.

Var tredje kvinna i
östra DR Kongo beräknas
ha blivit utsatt för sexuellt våld.
Deras hopp står till
att omvärlden reagerar.

PMU InterLife samarbetar
med lokala pingstförsamlingar
för att ge dem en framtid.

Vill du vara med och göra något
för de bortglömda kvinnorna?

PMU InterLife

Lena Kyala, 50 år

Slagen och våldtagen
av två
soldater på fältet.

PG: 90 00 50 - 6

www.pmu.nu/jul